

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

του Φ. ΑΝΕΤΕΥ΄

ΠΩΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΕΝΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

(*Η σκηνή παριστάνει τήν... πλατείαν ἐνὸς θεάτρου, ἐπὶ Λονδίνο. Ἡ ἀλκία, δι' ἧς ἔχει ἀνοίξει. Παίζεται μὴ πεντάπρακτὴ «φαντασμαγορία».*)

Ἡ χοντρή κυρία (σὸν ἄντρα της). — Κάθεσαι καλά ;
Ὁ σύζυγος. — Ὅπωςδήποτε... Μὴ ἀνησυχεῖς...
Τζίμμου (δ' ἑνὸς τους, ἐπὶ μικρὸν ἀγορὴν μὲ κεφάλι σὸν ἀγλάδι καὶ μὲ στοργικὴ φωνή). — Ἐγώ, δὲν βλέπω τίποτα.
Ἡ χοντρή κυρία. — Μά, μικρὸ μου, τώρα μόλις ἄρχισε ἡ παραστάσις... Ἄ! Τζίμμου, γιὰ ἰδέε τί ὥρατα ποῦνε, τί χαριτωμένα χοροπηδᾶν οἱ νάνοι γύρω στὴ φωτιά... Καὶ τί ὄμορφη ποῦ εἶν' ἡ νεράϊδα ποῦ πᾶει κοντά τους... Γιὰ ἰδέε !

Τζίμμου. — Δὲ βλέπω τίποτε... Ποῦνε οἱ νάνοι ; Ποῦνε ἡ νεράϊδα ;
Ἡ χοντρή κυρία. — Τί ἀνοικονόμητο, θεέ μου, ποῦ εἶν' αὐτὸ τὸ παιδί ! Κάτσε φρόνιμα, Τζίμμου... Μὴν κουνίεσαι ἔτσι !... Μούχτες φέρει λαλάδα.

Τζίμμου. — Τί φταίω ἐγὼ ἂν δὲ βλέπω ! Νά, εἶν' ἐτοῦτο δῶ τὸ καπέλλο, τῆς προσωπίνης κυρίας, ποῦ δὲ μ'ἀφίνει νὰ δῶ !

Ἡ χοντρή κυρία (πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἀναγνωρίζουσα τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεως). — Ἄντριά, ὁ μικρὸς παραπονιέται γιὰ τὸ καπέλλο τῆς κυρίας. Δὲν τὸν ἀφίνει, λέει, νὰ ἰδῇ τίποτε...
Ὁ σύζυγος (φιλοσοφικῶς). — Ἐ, καλὰ... Τί θέλεις νὰ κάνω ἐγώ ; ...
Ἡ χοντρή κυρία. — Ν' ἀλλάξῃς θέσιν μὲ τὸν μικρὸν.

Ὁ σύζυγος. — Κάθε φορὰ ἔχομε τὴν ἴδιαν ἱστορίαν. Ἄς εἶνε φέρε ἀποδῶ τὸ παιδί... Δὲ μᾶρξουν ἢ φασαριεῖς... (ἀλλάζουσι θέσιν). Ἐ, εὐχαριστήθηκες τώρα ; (Κάθεται πίσω ἀπὸ τὴν καπέλλο, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὴν βρονο γουαρδιῶν καὶ λουλουδιῶν. Ἀπόστημα). — Διάβολε ! Μωρ' τί καπέλλο εἶν' αὐτὸ ; ...

Ἡ χοντρή κυρία. — Δὲν εἶχε δίκην λοιπὸν ὁ μικρὸς ποῦ παραπονιόταν ; Θάπρεπε νὰ παρακαλέσῃ τὴν κυρία νὰ τὸ βγάλῃ, τὸ καπέλλο της.
Ὁ σύζυγος (ἀγγίζοντας τὸν ὄμο τῆς κυρίας μὲ τὸ μεγάλο καπέλλο). — Συγγνώμην κυρία μου. ἔχετε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ βγάλετε τὸ καπέλλο σας ; (*Ἡ κυρία δὲν καταδέχεται νὰ δόσῃ ἀπάντησιν.*)

Ὁ σύζυγος (ἐπιμένει). — Τί θὰ σᾶς πείραζεν ἐν τούτοις, κυρία μου, νὰ βγάλετε τὸ καπέλλο σας... (καμιά ἀπάντησιν).
Ἡ χοντρή κυρία. — Κι' ἔστερα, σοῦ λέει, εἶνε κυρίες τοῦ κόσμου !... Μὲ τὸν ζῴολογικὸ αὐτὸ κῆπο στὸ κεφάλι ! Καὶ δὲ μιλάει περισσότερο ἀπὸ μιλοῦν ἢ μοῦσις τῆς Αἰγύπτου !

Ὁ σύζυγος (σὸν σύζυγόν της κυρίας μὲ τὸ καπέλλο). — ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ παρακαλέσετε τὴν κυρία σας νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο της ; ...
Ἡ καπελλοφόρος κυρία (σὸν ἄντρα της). — Ἐἶν' τολμήσῃς νὰ μοῦ μιλήσῃς γιὰ τὸ καπέλλο μου, Σάμ, σὲ προειδοποιῶ πὸς θὰ τᾶχος ἀσχημα !

Ἡ χοντρή κυρία. — Καλέ, τί ἄνθρωπος εἶνε τοῦτος ! Δὲν τῆς μαθαίνει ὁ ἄντρας της λίγη συμπεριφορά, λέω γώ...
Ὁ σύζυγος. — Ἄστειεθεσάι ; Φυλάγεται, ὁ ἄνθρωπος... Γυναίκα εἶν' αὐτῆ, ἢ... βασιλεὺς ἀγρίων μὲ τὸ στέμιον του ; ! ...
Ἡ κυρία μὲ τὸ καπέλλο. — Σάμ ! Ἀνέχεσαι λοιπὸν ἔτσι νὰ βοῖζον τὴ γυναίκα σου ;

Ὁ ἄντρας της (τρεμόντας). — Κύριε... σᾶς... σᾶς... παρακαλῶ πολὺ νὰ παύσετε νὰ ἐκφράζεσθε ἔτσι γιὰ τὸ καπέλλο τῆς γυναίκα μου. Μὲ τὸν θόρυβο ποῦ κάνετε, εἶνε ἀδύνατο νὰ κόσῃ κανεὶς τί λένε στὴ σκηνή.

Ὁ σύζυγος τῆς χοντρῆς κυρίας. — Ἐπλήρωσα, κύριε, εἰστήριον, γιὰ νὰ δῶ τὸ ἔργο κι' ὄχι τὸ καπέλλο τῆς κυρίας σας. (*Στὴ γυναίκα του.*) Καὶ στὸ κάτω-κάτω... οὐφ !... ἀρετὰ ἴσως δῶ... Ὁ Τζίμμου νὰ γυρίσῃ στὴ θέσιν του κι' ἂν δὲ βλέπῃ τίποτε ἄς σηκωθῇ ὀρθῶς κἀνου στὸ κἀθισμα κι' ὅλα διορθῶντα. (*Ὁ Τζίμμου ὕπακουε μὲ προθυμίαν καὶ σκαρφαλώνει ἐπὶ τὸ κἀθισμά του.*)

Ἡ χοντρή κυρία. — Δὲν εἶχε δίκην λοιπὸν κι' αὐτῆ, ἢ φτωχιά...
Ἡ καπελλοφόρος (βράζοντας τὸ καπέλλο της καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἄντρα). Εὐχαριστήθηκα λοιπὸν τώρα ; ! ...
Ὁ σύζυγος τῆς χοντρῆς κυρίας. — Κάλιο ἀργὰ παρά ποτέ..., κυρία μου. Σᾶς εἶμασε ὑπόχρεοι ! Γιατί, ἔδω ποῦ τὰ λέμε, δὲν καταλαβαίνο γιὰ ποιὸν λόγο δὲν τὸ βγάτε ἀμέσως αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένον καπέλλο... Εἶστε πολὺ πῶ ὄμορφη ἔτσι... χωρὶς καπέλλο... Τί λέε κι' ἐσὺ γυναίκα, δὲν ἔχω δίκην ; ...
Ἡ χοντρή κυρία. — Ἀπολύτως.

Ἡ... τέως καπελλοφόρος (σὸν ἄντρα της). — Σάμ... Δὲν ζητᾶς τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν κύριον ποῦ κάθεται ἀπὸ πίσω νὰ προσφέρῃς λίγες καραμέλλες στὸ χαριτωμένον του ἀγοράκι ; ... Εἶνε τόσο εὐγενεὶα οἰκογένεια ! ...

Ὁ σύζυγος τῆς χοντρῆς κυρίας (πρὸς τὸν ἄντρα). — Μὰ βέβαια καλέ... Δὲν τᾶμα σκαρφεῖ αὐτό... φυσικά... Ἄν βγάλῃ τὸ καπέλλο της, θὰ... βγοῦν μαζί καὶ τὰ μαλλιά της ! ...
Ἡ χοντρή κυρία. — Ἀκριβῶς !... Τί νὰ κάνῃ λοιπὸν κι' αὐτῆ, ἢ φτωχιά...
Ἡ καπελλοφόρος (βράζοντας τὸ καπέλλο της καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἄντρα). Εὐχαριστήθηκα λοιπὸν τώρα ; ! ...
Ὁ σύζυγος τῆς χοντρῆς κυρίας. — Κάλιο ἀργὰ παρά ποτέ..., κυρία μου. Σᾶς εἶμασε ὑπόχρεοι ! Γιατί, ἔδω ποῦ τὰ λέμε, δὲν καταλαβαίνο γιὰ ποιὸν λόγο δὲν τὸ βγάτε ἀμέσως αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένον καπέλλο... Εἶστε πολὺ πῶ ὄμορφη ἔτσι... χωρὶς καπέλλο... Τί λέε κι' ἐσὺ γυναίκα, δὲν ἔχω δίκην ; ...
Ἡ χοντρή κυρία. — Ἀπολύτως.

Ἡ... τέως καπελλοφόρος (σὸν ἄντρα της). — Σάμ... Δὲν ζητᾶς τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν κύριον ποῦ κάθεται ἀπὸ πίσω νὰ προσφέρῃς λίγες καραμέλλες στὸ χαριτωμένον του ἀγοράκι ; ... Εἶνε τόσο εὐγενεὶα οἰκογένεια ! ...

Ὁ σύζυγος τῆς χοντρῆς κυρίας. — Ἐπλήρωσα, κύριε, εἰστήριον, γιὰ νὰ δῶ τὸ ἔργο κι' ὄχι τὸ καπέλλο τῆς κυρίας σας. (*Στὴ γυναίκα του.*) Καὶ στὸ κάτω-κάτω... οὐφ !... ἀρετὰ ἴσως δῶ... Ὁ Τζίμμου νὰ γυρίσῃ στὴ θέσιν του κι' ἂν δὲ βλέπῃ τίποτε ἄς σηκωθῇ ὀρθῶς κἀνου στὸ κἀθισμα κι' ὅλα διορθῶντα. (*Ὁ Τζίμμου ὕπακουε μὲ προθυμίαν καὶ σκαρφαλώνει ἐπὶ τὸ κἀθισμά του.*)

Ἐνας θεατῆς ποῦ κάθεται πίσω ἀπὸ τὸν Τζίμμου (χειπώντας τὸν ὄμο τοῦ συζύγου τῆς χοντρῆς κυρίας μὲ τὴν ὀμοπέλλα του). Δὲ λέε στὸν γυῖο σου νὰ κάτῃ χάμω ; ... Μᾶς ἐμποδίζει ἴσως νὰ ἰδοῦμε...
Ὁ σύζυγος τῆς χοντρῆς κυρίας. — Εὐχαρίστωε. Ἄν καταφέρετε τὴν κυρία ποῦ κάθεται μπροστά νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο της. Ἄλλοῦτῳκα δὲ γίνεται τίποτε... Κάτσε στὴ θέσιν σου, Τζίμμου... Μὴν κουνίεσαι...
Ὁ θεατῆς. — Ἐτσι λοιπὸν ; Ὅτι, νά... Ἄνεβαίνο κι' ἐγὼ στὸ κἀθισμά μου. Θέλω νὰ δῶ τὴ σκηνή.
Τὸ κοινόν. — Καθῆστε χάμω !... κάτω !... Τί κατάστασις εἶν' αὐτῆ !... (*Ὁ θεατῆς, ἔξω φρονῶν, ξανακάθεται ἐπὶ τὸ κἀθισμά του.*)
Τζίμμου (σοφιστικῶς). — Μπαμπά !... Ὁ κύριος ποῦ κάθεται πίσω μὲ ταμπὰ στὰ πόδια !... Ὁχ !... ὄχ !...
Ὁ σύζυγος τῆς χοντρῆς κυρίας. — Θά πάψῃς, κύριε, νὰ ταμπὰς τὸ παιδί ; Δὲ σοφταίξε σὲ τίποτα, θαρρῶ...
Ὁ θεατῆς. — Βγάλ' τε σεῖς προηγουμένως τὸ καπέλλο τῆς κυρίας.
Τὸ κοινόν. — Σιωπῆ !... Κάτω !... Πιάρ' τε ἀπὸ κεῖ τὸ παιδί ! Βγάλ' τε τὸ καπέλλο !... Κάν' τε ἡσυχία !... Βγάλ' τε τους ὅσω !... Ντροπῆ ! ...
Ὁ σύζυγος τῆς καπελλοφόρος (μὲ χαμηλὴ φωνή, σὸ ἀπὸ τῆς γυναικὸς του). — Δὲν βγάξῃς τὸ καπέλλο σου νὰ ξεμπερθεύομε ; ...
Ἡ καπελλοφόρος (ἀντιγυρισμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη-κρησιν). — Πὼς ; !... Τί πράγμα, λέει ; !... Νὰ βγάλω τὸ «κα... κα... καπέλλο μου ; !... Ὅθὰ προμῶδσα νὰ μὲ κόψουν κομματάκια ! Τάκοῦς ; ... Κοι—μα—τά—για ! ...
Ἡ ταξιδέτρια. — Κάμετε σιγά ! Κύριοι σᾶς παρακαλῶ... Ὅθὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ φωνάξω τοὺς πόλιμας... Ἀπαγορεύεται νὰ στέκωνται ὀρθοὶ πάνω στὰ καθίσματα... Ἐμποδίζετε τοὺς ἄλλους νὰ ἰδοῦν... Σᾶς παρακαλῶ, κύριε !... (Μὲ τὰ πολλά, ξανακαθίζουσι τὸν Τζίμμου ἐπὶ τὸ κἀθισμά του. Τὸ κοινόν ἤρμαι. Ὁ Τζίμμου κλαίει μ' ἀναφυλιχτά, σιωπηλά. Καί, προσωρινῶς ἡ καπελλοφόρος κυρία θοιμαβεῖται...)
Ἡ χοντρή κυρία. — Μὴν κλαίε, χρυσὸ μου. Νά, τὲ λιγάκι θὰ σὲ πάρῃ στὰ γονάτια της ἡ μιμακοῦλα σου... Γιὰ νὰ μὴ θέλη, ἄλλωστε, μὲ κανένα λόγο, ἡ κυρία, νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο της, ποὺς ἔχει... Ὅθᾶχ ἴσως τοὺς λόγους της... Ἡ κακομοῖρα...
Ὁ σύζυγος τῆς χοντρῆς κυρίας (πρὸς τὸν ἄντρα). — Μὰ βέβαια καλέ... Δὲν τᾶμα σκαρφεῖ αὐτό... φυσικά... Ἄν βγάλῃ τὸ καπέλλο της, θὰ... βγοῦν μαζί καὶ τὰ μαλλιά της ! ...
Ἡ χοντρή κυρία. — Ἀκριβῶς !... Τί νὰ κάνῃ λοιπὸν κι' αὐτῆ, ἢ φτωχιά...
Ἡ καπελλοφόρος (βράζοντας τὸ καπέλλο της καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἄντρα). Εὐχαριστήθηκα λοιπὸν τώρα ; ! ...
Ὁ σύζυγος τῆς χοντρῆς κυρίας. — Κάλιο ἀργὰ παρά ποτέ..., κυρία μου. Σᾶς εἶμασε ὑπόχρεοι ! Γιατί, ἔδω ποῦ τὰ λέμε, δὲν καταλαβαίνο γιὰ ποιὸν λόγο δὲν τὸ βγάτε ἀμέσως αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένον καπέλλο... Εἶστε πολὺ πῶ ὄμορφη ἔτσι... χωρὶς καπέλλο... Τί λέε κι' ἐσὺ γυναίκα, δὲν ἔχω δίκην ; ...
Ἡ χοντρή κυρία. — Ἀπολύτως.
Ἡ... τέως καπελλοφόρος (σὸν ἄντρα της). — Σάμ... Δὲν ζητᾶς τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν κύριον ποῦ κάθεται ἀπὸ πίσω νὰ προσφέρῃς λίγες καραμέλλες στὸ χαριτωμένον του ἀγοράκι ; ... Εἶνε τόσο εὐγενεὶα οἰκογένεια ! ...

